

12-11-2018

প্ৰাতঃ মুৰুলী

ওঁম্ শান্তি

“বাপদাদা”

মধুবন

“মৰমৰ সন্তানসকল – জ্ঞানৰ বুলবুল হৈ গোটেই দিন জ্ঞানৰ টিকলু-টিকলু কৰি থাকা তেতিয়া লৌকিক আৰু পাৰলৌকিক মাতা-পিতাক প্ৰত্যক্ষ কৰাব পাৰিবা”

***প্ৰশ্ন :- কোৱা হয় - “যিমানেই মন্থন কৰিবা সিমানেই নিচা হ’ব” ইয়াৰ ভাৱাৰ্থ কি?**

***উত্তৰ :-** নিজে মন্থন কৰা অৰ্থাৎ বুদ্ধিযোগ ইফালে-সিফালে নিনি এজন পিতাকহে স্মৰণ কৰা। এজন পিতা স্মৃতিত থাকিলে নিচা বাঢ়িব। কিন্তু ইয়াত দেহ-অভিমাণে বহুতো বিঘিনি আনে। সাধাৰণ বেমাৰ হ’লেই চিন্তিত হৈ পৰে, মিত্ৰ-সম্বন্ধীয় স্মৃতিলৈ আহে, সেয়েহে নিচা নালাগে। যোগত থাকিলে পীড়াও কম হৈ যায়।

***গীত :-** তুমি ৰাতি শুই কটালা, দিন খাই কটালা..... (তুনে ৰাত গবাই সোকে, দিন গবাই খা কে....)

ওঁম্ শান্তি। এই সকলোবোৰ কথা শাস্ত্ৰতো লিখা আছে। এজনে আনজনক বুজায়ো। গুৰুলোকেও অনেক প্ৰকাৰৰ মত দিয়ে। বহুত ভাল ভাল ভক্তই কোঠাত বহে, এখন গো-মুখ কাপোৰ থাকে, তাৰ মাজত হাত ভৰাই মালা জপ কৰি থাকে। এয়াও তেওঁলোকক শিকোৱা এটা ফেশ্বন (কায়দা)। এতিয়া পিতাই কয় - এই সকলোবোৰ এৰি দিয়া। আত্মাইতো পিতাকহে স্মৰণ কৰিব লাগে। ইয়াত মালা জপ কৰাৰ কোনো কথা নাই। সকলোতকৈ ভাল গীত হৈছে শিৱায়ৈ নমঃ। ইয়াতেই বুজোৱা হয় - তুমিয়েই মাতা-পিতা। ভগৱানকে ৰচয়িতা পিতা বুলি কোৱা হয়। ৰচয়িতা বুলি কোৱা হয় তেন্তে কি ৰচনা কৰে? নিশ্চয় এয়াতো সকলোৱে বুজি পায় যে নতুন দুনিয়া ৰচিব। গোৱাও হয় - তুমিয়েই মাতা-পিতা আমি তোমাৰ সন্তান..... গতিকে প্ৰথমে - ঈশ্বৰ সকলোৰে পিতা হ’ল। ফাদাৰ আছে যেতিয়া নিশ্চয় মাদাৰো লাগিব। মাদাৰৰ অবিহনে ৰচনা কৰিব নোৱাৰে। কেৱল এইটো কোনেও নাজানে যে ৰচনা কেনেকৈ কৰে? দ্বিতীয়তে - আমি সকলোৱে ভ্ৰাতা-ভগ্নী হৈ গ’লো। গতিকে বিকাৰৰ দৃষ্টি যাব নোৱাৰে। এজনেই মাতা-পিতা নহয় জানো। গতিকে এইটো পইণ্ট বুজিবলৈ আৰু বুজাবলৈ বহুত ভাল। তৃতীয়তে - নিশ্চয় পিতাই সৃষ্টি ৰচনা কৰিছে। আমি়েই সন্তান আছিলো আকৌ এতিয়া হৈছো। 84 জন্মৰ চক্ৰ সম্পূৰ্ণ হোৱাৰ পিছত এতিয়া আকৌ আমি মাতা-পিতাৰ হৈছো। ইয়াৰেই ভক্তি মৰ্গত গায়ন কৰা হয়। মাতা-পিতাই সৃষ্টি ৰচনা কৰে, তেওঁৰ সন্তান হওঁ যেতিয়া নিশ্চয় অপাৰ সুখেই দিব। এয়া কোনোৱে নাজানে যে পৰমাত্মা আমাৰ মাতা-পিতাও হয়, শিক্ষকো হয় আৰু সৎগুৰুও হয়। আমি ব্ৰহ্মাৰ সন্তান পৰম্পৰ ভ্ৰাতা-ভগ্নী হৈ গ’লো। কোৱাও হয় ব্ৰহ্মাকুমাৰ-ব্ৰহ্মাকুমাৰী, তেওঁলোককো ৰচনা কৰোতা তেৱেঁই (পৰমাত্মা)। অপাৰ সুখ পোৱাৰ কাৰণেই মাতা-পিতাৰ পৰা ৰাজযোগ শিকি আছে। অপাৰ সুখ তেতিয়া পাওঁ যেতিয়া আমি দুখত থাকো, এনেকুৱা নহয় যে ভৱিষ্যতে সুখৰ দিনত পিতাই আহি শিক্ষা দিব। যেতিয়া আমি দুখত থাকো তেতিয়াহে সুখলৈ যোৱাৰ শিক্ষা পোৱা যায়। সেই মাতা-পিতাই আহি সুখ দিয়ে। আদম আৰু ইভো প্ৰসিদ্ধ। তেওঁলোকো নিশ্চয় গডৰেই সন্তান। তেন্তে গড আকৌ কোন?

সন্তানসকলে এয়াতো জানে যে পিতাই যি জ্ঞান দিয়ে সেয়া সকলো ধৰ্মাৱলম্বীৰ বাবে। সকলো দুনিয়াৰ বুদ্ধিযোগ সেই পিতাৰ পৰা আতৰি গৈছে। মায়া ভূতে বুদ্ধিযোগ লগাব নিদিয়ৈ আৰু বেছিকৈহে বুদ্ধিযোগ আতৰাই দিয়ে। পিতাই আহি এই ভূতৰ ওপৰত জয় প্ৰাপ্ত কৰায়। আজিকালি দুনিয়াত ৰিদ্ধি-সিদ্ধি কৰোতাও বহুত আছে। এয়া হৈছেই ভূতৰ দুনিয়া। কাম বিকাৰ ৰূপী ভূতে সকলোকে আদি-মধ্য-অন্ত দুখ দিয়ে। সকলোকে দুখ দিয়া সেয়া ভূতৰ কাম।

সত্যযুগত ভূত নাথাকে। গতিকে এয়াও বুজোৱা হৈছে যে 'ভূত' নামটি বাইবেলতো আছে। ৰাৱণ মানে ভূত, এয়া হৈছেই ভূতৰ ৰাজ্য। সত্যযুগ ৰাম ৰাজ্যত ভূত নাথাকে। তাত অপাৰ সুখ থাকে।

"ওঁম্ নমঃ শিৱায়" গীতটি বহুত ভাল। শিৱ হৈছে মাতা-পিতা। ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু, শঙ্কৰক মাতা-পিতা বুলি কোৱা নহ'ব। শিৱকহে পিতা বুলি কোৱা হ'ব। আদম-ইভ অৰ্থাৎ ব্ৰহ্মা-সৰস্বতী ইয়াতেই হৈ গৈছে। তাত খ্ৰীষ্টান লোকসকলে গড ফাদাৰক প্ৰাৰ্থনা কৰে। এই ভাৱত হৈছে মাতা-পিতাৰ গাওঁ। তেওঁৰ জন্মই ইয়াত হয়। গতিকে বুজাব লাগে - তোমালোকে মাতা-পিতা বুলি কোৱা গতিকে পৰস্পৰ ভাতা-ভগ্নী নহ'লা জানো। প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা ৰচনা ৰচে। তেওঁতো এদাণ্ড কৰে (তুলি লয়)। সৰস্বতীকো এদাণ্ড কৰে। প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাই এদাণ্ড কৰিছে, সেই কাৰণেতো ইমানবিলাক ব্ৰহ্মাকুমাৰ-কুমাৰী হৈছে। শিৱ বাবাই এদাণ্ড কৰাই গৈ থাকে। নতুন সৃষ্টি ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰাই ৰচনা কৰা হয়। বুজাবলৈ বহুত যুক্তি আছে। কিন্তু সম্পূৰ্ণকৈ নুবুজায়। পিতাই বহুতবাৰ বুজাইছে - এই "শিৱায় নমঃ" গীতটি য'তে-ত'তে বজোৱা। আমি মাতা-পিতাৰ সন্তান কেনেকৈ হওঁ? সেয়া পিতাই বহি বুজায়। ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা নতুন সৃষ্টিৰ স্থাপনা কৰিছিল। এতিয়া কলিযুগৰ অন্তৰ সময় পুনৰ সত্যযুগৰ স্থাপনা কৰি আছে। বুদ্ধিত ধাৰণা কৰিব লাগে। জ্ঞান অতি সহজ। মায়াৰ ধুমুহাই জ্ঞান-যোগত তিষ্ঠি থাকিবলৈ নিদিয়। বুদ্ধি ভ্ৰষ্ট হৈ যায়। সদায় বুজাব লাগে যে ভগৱান ৰচয়িতাতো সকলোৰে এজনেই, সকলোৰে ফাদাৰ বুলিয়েই নক'ব জানো। তেওঁ নিৰকাৰতো জন্ম-মৰণৰ পৰা মুক্ত। ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু, শঙ্কৰৰ সূক্ষ্ম পোছাক আছে। মনুষ্যই ৪৪ জন্ম ইয়াতেই লয়, সূক্ষ্মবতনত নলয়। তোমালোকে জানা যে আমি মাতা-পিতাৰ সন্তান হওঁ। আমি হ'লো নতুন সন্তান। পিতাই এদাণ্ড কৰি লৈছে। যিহেতু প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মা আছে তেন্তে কিমান প্ৰজা হ'ব? নিশ্চয় এদাণ্ড কৰি লোৱাই হ'ব। ব্ৰহ্মাৰ বহুত ভূজা দেখুৱায়, কিন্তু অৰ্থ একোৱে বুজি নাপায়। যিবোৰ চিত্ৰ অথবা শাস্ত্ৰ আদি ওলাইছে - এয়া সকলো ড্ৰামাৰ ওপৰত আধাৰিত। ব্ৰহ্মাৰ দিন আছিল আকৌ ভক্তি মাৰ্গ আৰম্ভ হ'ল, সেয়াই চলি আহি আছে। এই ৰাজযোগ পিতাহে আহি শিকায়। এইটো স্মৃতিত থকা উচিত।

এনেকৈ কোৱা হয় - নিজে মন্ত্ৰন কৰিলেহে নিচা লাগিব। কিন্তু বুদ্ধিযোগ পিতাৰ সৈতে থকা উচিত। ইয়াততো বহুতৰে বুদ্ধিযোগ ইফালে-সিফালে গৈ থাকে। পুৰণা দুনিয়াৰ মিত্ৰ-সম্বন্ধীয় আদিৰ ফালে নাইবা দেহ-অভিমানত বান্ধ খাই থাকে। অলপ বেমাৰ হ'লেই চিন্তিত হৈ যায়। হেৰ' যোগত থাকিলে পীড়া আদিও কম হৈ যাব। যোগত নাথাকিলে বেমাৰ আদিৰ পৰা কেনেকৈ ৰেহাই পাবা? ধ্যান দিয়া উচিত - মাতা-পিতা যি সকলোতকৈ পৱিত্ৰ হয় তেওঁলোকেই আকৌ সকলোতকৈ অধিক তললৈ নামে। তেওঁলোকেতো বহুত ভোগ ভুগিবলগীয়া হয়। কিন্তু যোগত থকাৰ কাৰণে বেমাৰো আঁতৰি যায়। নহ'লেতো তেওঁলোকে সকলোতকৈ বেছি ভুগিব লাগে। কিন্তু যোগ বলৰ দ্বাৰা দুখ দূৰ হয় আৰু বহুত আনন্দত থাকে - পিতাৰ পৰা আমি স্বৰ্গৰ অপাৰ সুখ লওঁ। বহুত সন্তানে নিজকে আত্মা বুলি নাভাবে। গোটেই দিন দেহৰ ওপৰতে ধ্যান দি থাকে।

বাবাই আহি জ্ঞানৰ টিকলু-টিকলু কৰিবলৈ শিকায়। গতিকে তোমালোক জ্ঞানৰ বুলবুল হ'ব লাগে। বাহিৰত বহুতো ভাল সৰু-সৰু কন্যা আছে, জ্ঞানৰ টিকলু-টিকলু কৰি থাকে। ভীষ্ম পিতামহ আদিকো কুমাৰীসকলৰ দ্বাৰাই জ্ঞান দিয়ে। সৰু-সৰু কন্যাক থিয় কৰাব লাগে। সৰু কন্যাই লৌকিক-পাৰলৌকিক মাতা-পিতাক প্ৰত্যক্ষ কৰায়। সেইবাবেতো লোক-পৰলোক মহিমাম্বিত হৈ যায় নহয় জানো। গতিকে লৌকিক মাতা-পিতাকো জ্ঞান দিব লাগে। এয়াও তোমালোকে দেখিবা সৰু-সৰু কন্যাই মাতা-পিতাক জ্ঞান দি জাগৃত কৰিব। কুমাৰীসকলৰ মান হয়। কুমাৰীক সকলোৱে নমন কৰে। শিৱ-শক্তি সেনাত সকলো কুমাৰীয়েই হয়। যদিও মাতাও থাকে তথাপি তেওঁলোকেও কুমাৰী বুলিয়েই নকয় জানো। ভাল-ভাল কুমাৰী ওলাব। সৰু-সৰু কন্যাসকলেই প্ৰত্যক্ষ কৰাব। কোনো-কোনো সৰু কন্যা বহুত ভাল হয়।

কিন্তু কিছুমানৰ মাজত মোহো বহুত থাকে। এই মোহ অতি বেয়া। এয়াও একপ্ৰকাৰৰ ভূত, পিতাৰ পৰা বিমুখ কৰি দিয়ে। মায়া ভূতৰ ধান্দাই হৈছে পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ পৰা বিমুখ কৰা।

“ওঁম্ নমঃ শিৱায়ৈ” এই গীতটি সকলোতকৈ ভাল। এইটো গীতৰ শব্দৰ লগতে “তুমি মাতা-পিতা.....”ৰ সামঞ্জস্য আছে। সাধাৰণতে ৰাধা-কৃষ্ণৰ মন্দিৰত যোৰা (যুগ্মৰূপ) দেখুৱায়। গীতাত কৃষ্ণৰ লগত ৰাধাৰ নামেই নাই। কৃষ্ণৰ মহিমা বেলেগ - সৰ্বগুণ সম্পন্ন, 16 কলা সম্পূৰ্ণ....., শিৱৰ মহিমা বেলেগ। শিৱৰ আৰতিত কিমান মহিমা গায়। অৰ্থ একোৱে বুজি নাপায়। পূজা কৰি-কৰি ভাগৰি গৈছে। তোমালোকে জানা যে মম্মা-বাবা আৰু আমি ব্ৰাহ্মণসকল সকলোতকৈ বেছি পূজাৰী হৈছো। পুনৰ এতিয়া আহি ব্ৰাহ্মণ হৈছো। ইয়াৰ মাজতো ক্ৰমানুসৰি। কৰ্মভোগো থাকে, তাক যোগ বলেৰে নোহোৱা কৰিব লাগে, দেহ-অভিমান এৰিব লাগে। পিতাক স্মৰণ কৰি বহুত আনন্দত থাকিব লাগে। মাতা-পিতাৰ পৰা আমি অপাৰ সুখ পাওঁ। এই ব্ৰহ্মাই ক’ব নহয় - বাবাৰ পৰা আমি উত্তৰাধিকাৰ পাওঁ। বাবাই মোৰ ৰথ লোণত লৈছে। এতিয়া বাবাইতো এই ৰথৰ ধ্যান ৰাখিব। প্ৰথমে ভাবিছিলো - মই আত্মাই এই ৰথক খুৱাও। এয়াও ৰথ নহয় জানো। এতিয়া কওঁ এই ৰথক খুৱাওঁতা তেৱেঁই। এই ৰথক চম্ভালিব লাগে। যেতিয়া ঘোঁৰাৰ ওপৰত চাহাব সকল উঠে তেতিয়া ঘোঁৰাক হাতেৰে খুৱায়, কেতিয়াবা পিঠিত হাত বুলাই দিয়ে। বহুত ধ্যান ৰাখে কিয়নো তাৰ ওপৰত আৰোহন কৰে। বাবাই এই ৰথত আৰোহন কৰে তেন্তে বাবাই জানো ধ্যান নাৰাখিব? বাবাই যেতিয়া স্নান কৰে তেতিয়া ভাবে যে ময়ো স্নান কৰি আছো, বাবাইও কৰাব লাগে কিয়নো তেওঁ এই ৰথ লোণত লোছে। শিৱবাবাই কয় - ময়ো তোমাৰ শৰীৰ স্নান কৰাওঁ, খুৱাও। মই নাখাও, শৰীৰক খুৱাও। বাবাই খুৱায়, নিজে নাখায়। এনেধৰণৰ ভিন্ন-ভিন্ন চিন্তন চলি থাকে - স্নানৰ সময়ত, ঘূৰাৰ সময়ত। এয়াতো অনুভৱৰ কথা। বাবাই নিজেই কয় - বহুত জন্মৰ অন্তিম জন্মত মই এই শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰো। এওঁ নিজৰ জন্মৰ কথা নাজানে, মই জানো। তোমালোকে কোৱা বাবাই আমাক পুনৰ জ্ঞান দি আছে। স্বৰ্গৰ উত্তৰাধিকাৰ ল’ব লাগে। সত্যযুগতো ৰজা, প্ৰজা আদি সকলো থাকে। পিতাৰ পৰা সম্পূৰ্ণ উত্তৰাধিকাৰ লোৱাৰ কাৰণে পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে। এতিয়া ল’ব নোৱাৰিলে কল্লই কল্লই হেৰুৱাই থাকিব লাগিব, ইমান উচ্চ পদো পাব নোৱাৰিবা। জন্ম-জন্মান্তৰৰ বাজি গতিকে কিমান শ্ৰীমতত চলা উচিত! কল্ল-কল্লই নিমিত্ত হ’বা। কল্ল-কল্লই উত্তৰাধিকাৰ লৈ আহিছা। কল্ল-কল্লৰ কাৰণে এই পঢ়া। ইয়াত বহুত ধ্যান দিব লাগে। 7 দিনত লক্ষ্য লৈ পিছত ঘৰতো মুৰুলী পঢ়িব পাৰা। একেবাৰে সহজ কৰি দিয়ে। ড্ৰামাতো বুদ্ধিত থাকিব লাগে।

ইয়াক বিশ্ব বিদ্যালয় (world university) বুলি কোৱা হয়। গতিকে য’লৈকে নোযোৱা আমেৰিকা আদিলৈও যোৱা, পিতাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ ল’ব পাৰা। কেৱল এক সপ্তাহ ধাৰণা কৰি যোৱা। ভগৱানৰ সন্তান গতিকে ভ্ৰাতা-ভগ্নী নহ’লা জানো। প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মা আছে গতিকে তেওঁৰ সকলো সন্তান সম্বন্ধত ভ্ৰাতা-ভগ্নী হ’ল। নিশ্চয় গৃহস্থ ব্যৱহাৰত থাকি পৰস্পৰ ভ্ৰাতা-ভগ্নীৰ দৰে থাকিলে পৱিত্ৰ হৈ থাকিব পাৰিবা। অতি সহজ। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ কল্লৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা আৰু বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

- (1) নিজকে মায়া ভূতৰ পৰা ৰক্ষা কৰিবৰ কাৰণে জ্ঞান-যোগত তৎপৰ হৈ থাকিব লাগে। মোহ ৰূপী ভূত ত্যাগ কৰি পিতাক প্ৰত্যক্ষ কৰাব লাগে। জ্ঞানৰ টিকলু-টিকলু কৰিব লাগে।

(2) পঢ়াত পুৰা ধ্যান দি পিতাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ ল'ব লাগে। কল্প-কল্পৰ এই বাজিক কোনো পৰিস্থিতিতেই হেৰুৱাব নালাগে।

***বৰদান:-** কৰ্মযোগৰ স্থিতিৰ দ্বাৰা কৰ্মভোগৰ ওপৰত বিজয় প্ৰাপ্ত কৰোঁতা বিজয়ী ৰত্ন হোৱা

কৰ্মযোগী হ'লে শৰীৰৰ কোনো কৰ্মভোগত ভুগিলেও তাৰ অনুভৱ নহয়। মনত কোনো ৰোগ থাকিলে তাক ৰোগী বুলি কোৱা হ'ব, যদিহে মন নিৰোগী হয় তেন্তে সদায় স্বাস্থ্যবান। কেৱল সৰ্প আসনত বিষ্ণুৰ সমান জ্ঞানৰ মন্ত্ৰন কৰি হৰ্ষিত হৈ, মনন শক্তিৰ দ্বাৰা সাগৰৰ গভীৰতালৈ যোৱাৰ সুযোগ পোৱা যায়। এনেকুৱা কৰ্মযোগীহে কৰ্মভোগৰ ওপৰত বিজয় প্ৰাপ্ত কৰি বিজয়ী ৰত্ন হয়।

***শ্লোগান:-** সাহসক সংগী কৰি লোৱা তেতিয়া প্ৰতিটো কৰ্মত সফলতা পাই থাকিব।

মাতেশ্বৰীজীৰ মধুৰ মহাবাক্য

"মনুষ্য আত্মাসকলৰ পৰমাত্মাৰ ওচৰত প্ৰাৰ্থনা আৰু প্ৰাপ্তি"

"তুমিয়েই মাতা-পিতা আমি সন্তান তোমাৰ তোমাৰ কৃপাতেই সুখ অপৰমপাৰ".....এতিয়া এই মহিমা কাৰ কাৰণে গোৱা হৈছে? নিশ্চয় পৰমাত্মাৰ কাৰণেই গোৱা হৈছে কিয়নো পৰমাত্মা নিজেই মাতা-পিতাৰ ৰূপত আহি এই সৃষ্টিক অপাৰ সুখ দিয়ে। নিশ্চয় পৰমাত্মাই কেতিয়াবা সুখৰ সৃষ্টি ৰচনা কৰিছিল সেইবাবেতো তেওঁক মাতা-পিতা বুলি মিনতি কৰে। কিন্তু মনুষ্যই এইটো নাজানে যে সুখ কি বস্তু হয়? যেতিয়া এই সৃষ্টিত অপাৰ সুখ আছিল তেতিয়া এই সৃষ্টিত শান্তি আছিল, এতিয়া সেই সুখ নাই। এতিয়া মনুষ্যই ইয়াক অৱশ্যে বিচাৰিব যে সেই সুখ আমাক লাগে, কোনোবাই আকৌ ধন-সম্পত্তি বিচাৰে, কোনোৱে সন্তান বিচাৰে, কোনোবাই আকৌ এইটোও বিচাৰে যে আমি পতিব্ৰতা নাৰী হ'ম, সদায় সধবা হৈ থাকিম, ইচ্ছাতো সুখ প্ৰাপ্তিৰেই নহয় জানো। গতিকে পৰমাত্মায়ে কোনো সময়ত তেওঁলোকৰ আশা অৱশ্যে পূৰ্ণ কৰিব। সত্যযুগৰ সময়ত যেতিয়া সৃষ্টিত স্বৰ্গ থাকে তেতিয়া তাত সদায় সুখ থাকে, য'ত স্ত্ৰী কেতিয়াও বিধবা নহয়, গতিকে সেই আশা সত্যযুগত পূৰ্ণ হয় য'ত অপাৰ সুখ থাকে। বাকীতো এতিয়া এই সময়ত হয়েই কলিযুগ। এই সময়ত মনুষ্যইতো দুখেই ভোগ কৰে। ভাল বাৰ।

ওঁম্ শান্তি!!
